

prism

เรื่องเล่าพิสดาร ของเด็กสาววงแหวนเหล็กแห่งเทพเจ้า

奇譚蒐集録 鉄環の娘と来訪神

ฮาจิเมะ ชิมิซุ

เขียน

ฉัตรขวัญ อติศัย

แปล

“ตนไม่ได้อยากเรียนรู้หรอก
แค่อยากอ่านหนังสือเล่มเดียวกันกับพี่ชายเท่านั้นเอง”
- ฮาจิเมะ ชิมิซุ

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

หากพูดถึงบรรดาเรื่องลึกลับที่ได้รับความนิยม เชื่อว่าเรื่องราวเกี่ยวกับตำนานเทพเจ้าและพิธีกรรมแปลกประหลาดน่าจะเป็นเรื่องเล่าอันดับต้นๆ ที่ผู้คนให้ความสนใจ โดยเรื่องราวเหล่านี้หลายครั้งก็เต็มไปด้วยความลึบที่รอการเปิดเผย เพียงแต่บางครั้งการค้นหาคำจริงนั้นอาจจะไม่ใช่เรื่องง่ายนัก อย่างเช่นในเรื่องเล่าพิสดารของเด็กสาววงแหวนเหล็กแห่งเทพเจ้านี้

เรื่องราวเริ่มต้นขึ้นเมื่อโคโซได้รับมอบหมายให้เป็นตัวแทนของตระกูลมินาเบตะเพื่อทำ “หน้าที่เกี่ยวกับคานาอะ” หรือการเดินทางไปรับวงแหวนเหล็กที่ศาลเจ้าสุวะทุกๆ สิบสองปี โคโซนักรวบรวมเรื่องเล่าพิสดารและมาซิโอะลูกศิษย์จึงได้เดินทางไปยังดินแดนแห่งนั้น และการเดินทางครั้งนี้ทำให้พวกเขาได้เข้าไปพัวพันกับพิธีกรรมแปลกประหลาดของหมู่บ้านกลางหุบเขา อีกทั้งเบื้องหลังของพิธีกรรมนี้ยังเกี่ยวโยงกับชะตาชีวิตของเด็กทั้งสามและผู้คนในหมู่บ้านอีกด้วย

บัดนี้การเดินทางที่เต็มไปด้วยภัยอันตราย ความเชื่อเกี่ยวกับตำนานเทพเจ้า พิธีกรรมแปลกประหลาด และโศกนาฏกรรมที่มีเบื้องหลังสุดสะพรึงได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว...

คำนำผู้แปล

สวัสดีค่ะ กลับมาพบกันอีกครั้งกับเล่มที่สามในนิยายชุด
เรื่องเล่าพิสดารนะคะ

ในเล่มนี้ มินาเบตะ โคโซ และยามาอุจิ มาชิโอะ คู่หู
สุดเท่ของพวกเรา ยังคงออกเดินทางเปิดโลกและช่วยเหลือผู้คน
ในพื้นที่ต่างๆ ของประเทศญี่ปุ่นอีกเช่นเคย

ธีมของเล่มนี้ยังคงเป็นการสืบสวน การออกเดินทางเพื่อ
สัมผัสวัฒนธรรมอันมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวในท้องถิ่นต่างๆ ความ
โหดร้ายของการทารุณกรรมเด็กเพื่อผลประโยชน์ของผู้ใหญ่
รวมทั้งการตั้งคำถามถึงวัฒนธรรมที่สืบทอดกันมาอย่างยาวนานว่า
ธรรมเนียนและประเพณีคือสิ่งทรงคุณค่า แต่เมื่อสิ่งเหล่านั้น
บิดเบี้ยวและชั่วร้าย ถึงเวลาหรือยังที่จะลุกขึ้นมาเปลี่ยนแปลงมัน
ซึ่งเราจะเห็นได้ว่าแนวคิดนี้ของมินาเบตะ โคโซ ยังคงเสมอดัน
เสมอปลายตลอดทั้งซีรีส์

นอกจากเรื่องราวที่ชักพ้อขึ้นอย่างละเอียดประณีต ชวนให้
ลุ้นระทึกไปตลอดทางกับปริศนาที่ซ่อนอยู่ นิยายชุดนี้ยังเป็น
นิยายย้อนยุคที่สมจริงเพราะอิงจากประวัติศาสตร์ของญี่ปุ่น โดย
เสริมเพิ่มส่วนที่เป็นเรื่องแต่งเข้าไปได้อย่างกลมกล่อมราวกับว่า
เหตุการณ์เหล่านี้เคยเกิดขึ้นจริงในประวัติศาสตร์ ถือว่าได้รับ
ความบันเทิงและเสริมสร้างความรู้ไปพร้อมกัน เป็นอีกเล่มที่
ไม่ยากให้พลาดกันจริงๆ ค่ะ

ขณะที่ผู้แปลเขียนคำนำอยู่นี้ เรื่องเล่าพิสดารของเด็กสาว
วงแหวนเหล็กแห่งเทพเจ้าเป็นเล่มล่าสุดของนิยายชุดเรื่องเล่า
พิสดารแล้ว ยังไม่อยากใช้คำว่าเล่มสุดท้าย เพราะผู้แปลหวังว่า
จะได้กลับมาพบกับมินาเบตะ โคโซ และยามาอูจิ มาชิโอะ อีก
ในอนาคต

หวังว่าทุกท่านจะสนุกกับการอ่านเล่มนี้นะคะ ขอขอบคุณ
ที่ติดตามกันมาตลอดค่ะ

ฉัตรขวัญ อติชัย

สารบัญ

ปฐมบท	1
บทที่ 1 สู่สาน	5
บทที่ 2 เทพเจ้าผู้มาเยือน	43
บทที่ 3 วงแหวนเหล็ก	78
บทที่ 4 เครื่องบวงสรวง	106
บทที่ 5 หารื้อให้กระจ่าง	148
บทที่ 6 พิธีชำระล้าง	187
บทที่ 7 ถวาย	223
ปัจฉิมบท	284

ปฐมบท

มือขวตบ ถูกฝ่ามือใหญ่ของพ่อกุมไว้มิด โคมไฟในมืออีกข้างของพ่อส่ายไปมา

ได้ยินมาว่าคำคืนนี้มีพิธีบูชาเทพมังกรที่จัดขึ้นทุก ๆ สิบสองปี

ปกติจะได้ออกมาข้างนอกตอนกลางคืนเฉพาะเวลาที่ปลุกพ่อแม่ให้พาไปเข้าห้องน้ำ

วันนี้ตนเลยตื่นเต้น

เสียงดังสนั่นมาจากที่ไหนสักแห่ง ฟังดูราวกับฟ้าผ่าลงมาหลายรอบ พ่อพูดพลอบขำฉาวว่าเป็นเสียงดอกไม้ไฟ ระหว่างที่ตนกำลังเอียงคอด้วยความงงวยเพราะไม่เข้าใจว่าดอกไม้ไฟคืออะไร คฤหาสน์หลังใหญ่ก็ปรากฏขึ้น มันคือคฤหาสน์มังกรมีคบเพลิงและกองไฟลุกโชนอยู่ที่นั่น แลดูสว่างไสวเหมือนตอนกลางวัน ควันขาวลอยขึ้นเหนือคฤหาสน์ แสงสีแดงและเหลืองพลันปรากฏจากในควันขาว นั่นคือดอกไม้ไฟหรือตอนอดเคลิบเคลิ้มไปกับความงดงามของมันไม่ได้

เมื่อรู้สึกตัวอีกทีก็เห็นแสงมากมายส่ายไหวอยู่รอบตัว มันคือแสงจากโคมไฟ ทุกคนคงออกมาข้างนอกพร้อมกับพ่อแม่

ดอกไม้ไฟยังคงพุ่งขึ้นไปบนท้องฟ้าจนถึงดึกคืน ทางคฤหาสน์มังกรจัดเตรียมเหล้าคักดีลิทซ์ เหล้าหวาน และซูปถ้วยแดงไว้เลี้ยงทุกคนด้วย เชื่อกันว่าหากกินพวกมันแล้วจะได้รับพรคุ้มครองจากเทพเจ้า

ผู้คนที่ทำพิธีบูชาเทพมังกรอยู่ในคฤหาสน์มังกร
พิธีกรรมจัดขึ้นในสถานที่ที่เรียกว่าถ้ำกาเรียวด้านใน
คฤหาสน์ ชาวบ้านไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าร่วมพิธี นักบวชระดับ
สูงสุดที่เรียกว่าคานาซานะกำลังประกอบพิธีกรรมร่วมกับร่างทรง
เทพเจ้าที่เรียกว่า“ฟูซูกุ”

ปกติจะเปิดรับทางเข้าถ้ำและตั้งแท่นบูชาเฉพาะในคืนพิธี
ผู้คนจะพนมมือ ปักธูป แล้วเดินกลับออกมา แม่เล่าให้ฟังว่า
พิธีเป็นแบบนี้

แม่กับพี่สาวไปช่วยงานที่เรือนรับรองแขกข้างคฤหาสน์
มังกรตั้งแต่วันก่อนคืนพิธี ได้ยินว่าคนที่มาช่วยทำอาหารแจก
ไม่เพียงพอ เทพเจ้ามังกรท่าทางจะกินจุ แถมสุดท้ายเสปียงอาหาร
ของที่บ้านยังถูกเอาไปด้วย แม่เลยโมโหใส่พ่อยกใหญ่

“แค่ไปช่วยงานก็เต็มกลืนแล้ว แถมช่วงนี้เหนื่อยจะแย่
เพราะเพิ่งเกิดน้ำท่วมกับแผ่นดินไหว ต่อให้จัดพิธีแค่ครั้งเดียว
ในรอบสิบสองปีก็เถอะ”

พวกผู้หญิงแถวบ้านก็ไม่พอใจมากเช่นกัน พ่อได้แต่ฟัง
เงิบ ๆ

เพราะอย่างนั้นหรือเปล่าหนอ หน้าตาของพ่อถึงได้ไม่สดใส
ทั้งที่อยู่ในช่วงเทศกาล หมู่นี้พ่อมักเป็นแบบนี้เสมอ ดูเหมือนเขา
กำลังคิดเรื่องยาก ๆ อยู่

ไม่นานก็มีกลุ่มคนเดินหน้านิ้วชี้ขมวดมาหาพ่อ

“ลูกไปหาพี่สาวของลูกเถอะ ระวังตัวด้วยละ มันมืด”

พ่อเอ๋ยแล้วปล่อยมือที่เกาะกุม

แม่กำลังดูแลน้องชายกับน้องสาว ส่วนพวกพี่สาวเดิน

นำหน้าอยู่ไม่ไกล โคมไฟส่ายไหวไปมา ตนตอบพ่อกว่าเข้าใจแล้ว จากนั้นรีบจำเท้าไล่ตามหลังพี่สาวไป พ่อเห็นดั่งนั้นก็สบายใจ จึงเดินหายลับไปในราตรีพร้อมกับคนหน้านั้น

ตนคงผิดเองที่มัวแต่เงยหน้ามองดอกไม้ไฟแสนสวย เมื่อตนเดินตามผู้หญิงคนนั้นทันและดิ่งแขนเสื้อพร้อมเรียกว่าพี่คนที่หันมากลับกลายเป็นเด็กสาวแปลกหน้า พอรู้ตัวอีกที แม่ก็หายไปแล้ว

มีคนอยู่ที่นี่แต่ตนมองไม่เห็นหน้าของพวกเขา เกาทอดยวบ้างหดสั้นบ้างภายใต้แสงจากโคมไฟดูน่ากลัวอย่างบอกไม่ถูก ไม่รู้ด้วยว่าใครอยู่ที่ไหน ตนพยายามเรียกหาแม่ แต่เสียงเบาหวิวจนไม่น่ามีใครได้ยิน ตนพูดเสียงดังไม่เก่ง

รู้สึกใจฝ่อขึ้นมาทันที กลับบ้านดีกว่า ต้องมีคนกลับถึงบ้านแล้วแน่ๆ ทว่าแม่หมู่บ้านนี้จะไม่ได้ใหญ่โตอะไร แต่ความมืดในคืนนี้ก็เพียงพอให้เด็กเล็กผู้ไม่รู้จักโฉมหน้าของราตรีหลงทางได้แล้ว ท่ามกลางความมืดมิดในเวลานี้มองไม่เห็นกระทั่งรูปร่างของบ้านอันคุ้นตา ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองกำลังเดินอยู่ที่ไหน

ที่นี่ที่ไหนหนอ

บ้านเรือนปิดไฟกันหมด จึงไม่อาจรู้ได้ว่าบ้านของตัวเองอยู่ที่ใด

เมื่อเงาของบ้านเรือนขาดช่วงลงก็ปรากฏเงาคน เพลิงในโคมไฟที่หล่นลงบนพื้นกำลังลุกไหม้ ได้ยินเสียงผู้ใหญ่หลายคนเถียงกันอย่างดุเดือด

ในบรรดาเสียงเหล่านั้น ดูเหมือนจะมีเสียงพ่อด้วย

“พ่อ...”

ทันใดนั้นกลิ่นประหลาดก็โผยมาตามลม กลิ่นคาวเหล็ก
มันคือกลิ่นอะไรหนอ

จริงสิ กลิ่นเหมือนตอนที่พ่อปลิดชีวิตเหยื่อตัวโตๆ
เสียงกระซิบของใครบางคนลอยมาว่าหนีไปซะ แต่ร่างกาย
ไม่ยอมขยับ

เงาดำทะมึนใกล้เข้ามา เปลวเพลิงในโคมไฟยังลุกไหม้
ขอบนอกของมัน

ตนเปล่งเสียงไม่ออก
เงาที่ไม่รู้ว่าใช้คนหรือเปล่าเงื้อมบางสิ่งขึ้น
ประกายที่มืดำสะท้อนแสงไฟจางๆ
ตนทำได้เพียงมอง ขณะที่วัตถุหนักอึ้งพาดลงมาใส่ตน
พร้อมเสียงคำราม

บทที่ 1

สุสาน

1

ยามาอุจิ มาซึโอะ ก้าวลงเหยียบแผ่นดินแห่งนี้เมื่อเดือน
พฤษภาคม ปีไทโชที่ 3¹ ซึ่งเป็นฤดูกาลที่ใบอ่อนของต้นไม้
ต่างแข่งขันว่าใครจะสีเขียวขึ้นเร็วกว่ากัน

“ที่นี่อุณหภูมิต่ำกว่าแถบฟูโนะนะ”

มินาเบตะ โคโซ ผู้เป็นนายวางถ้วยชากลับลงบนจานรอง
แล้วหรีตามองออกไปนอกหน้าต่าง แก้มของเขาแดงเรื่อ คงเพราะ
เดินมาจากสถานีรถไฟ

“แต่อากาศบริสุทธิ์สดชื่นดีจริง ๆ”

ชายตัวอ้วนท้วมยืนดอกพุดอยู่ข้างผู้เป็นนายว่า แน่นอน
อยู่แล้วขอรับ

“เพราะที่นี่คือดินแดนของเทพเจ้า อากาศย่อมแตกต่าง

¹ ค.ศ. 1914

จากที่อื่นเป็นธรรมดา”

ณ เมืองสุวะ จังหวัดนางาโนะ แสงเจิดจ้าที่เห็นจากทาง
หน้าต่างส่องกระทบผิวทะเลสาบเป็นประกายระยิบระยับ เรียวกัง
ตั้งเรียงรายริมฝั่งทะเลสาบสุวะ สมเป็นที่พักอาศัยของชนชั้นสูง

“ในสมัยของท่านพี่ยังไม่แยเท่าไร แต่ได้ยินมาว่าสมัยที่
ท่านพ่อเข้าดำรงตำแหน่งเป็นครั้งแรก การสร้างทางรถไฟยัง
ไม่เสร็จสมบูรณ์ กว่าจะเดินทางมาถึงที่นี่ได้ก็ลำบากเอากار”

ทางรถไฟสายชูโอะฮันเซ็นทอดยาวจากเมืองหลวงมาถึง
เมืองสุวะ โดยสร้างทางรถไฟไปถึงฟูจิในปีเมจิที่ 37² ปีต่อมา
สร้างถึงโอคายะ ปีถัดจากนั้นสร้างถึงชิโอจิริ และทางรถไฟสาย
นิชิจากชิโอจิริไปทางนาโกยะก็เปิดให้ใช้บริการเมื่อปีเมจิที่ 44³

ทางรถไฟทอดยาวไปตามชายฝั่งทิศเหนือของทะเลสาบสุวะ
เมื่อรถไฟแล่นผ่านเมืองโคฟูจะมองเห็นทะเลสาบขนาดใหญ่ที่มี
ผิวน้ำทอประกาย และคว้นสีชาวลอยขึ้นมาให้เห็นทุกหนแห่ง
หากมุ่งหน้าไปตามเส้นทางนี้จะเจอชูคิวซึ่งเป็นศาลเจ้าตอนล่าง
และก่อนถึงที่นั่นจะเป็นที่ตั้งของหมู่บ้านน้ำพุร้อนสุวะแห่งนี้

ชายพุงพลุ้ยที่ยืนพยักหน้าอยู่ข้างผู้เป็นนายคือเจ้าของเรียวกัง
เขารินชาฟรังใส่ถ้วยชาแบบตะวันตกให้ด้วยตัวเอง

“แถวนี้เป็นย่านที่พักเพียงแห่งเดียวในนากาเซ็นโดที่มีบ่อน้ำพุร้อน เพราะเดิมที่เป็นจุดเชื่อมต่อทางหลวงชินชู คึกคักดี
ใช้ไหมล่ะขอรับ ที่นี่แตกต่างจากที่อื่นมาตั้งแต่สมัยก่อนแล้ว”

² ค.ศ. 1904

³ ค.ศ. 1911

เขาหายใจพี๊ดฟาด แสดงความภาคภูมิใจอย่างชัดเจน
“เพิ่งมีทางรถไฟสายชูโอะฮันเซ็นเมื่อปีเมจิที่ 44 นี่เอง
สะดวกสบายขึ้นมากทีเดียว แล้วได้เห็นโอคายะหรือยังขอรับ”

โคโซส่ายศีรษะก่อนตอบปฏิเสธ เจ้าของเรียวกังตบศีรษะ
ตัวเอง

“นั่นสินะขอรับ ถ้ามาจากทางทิศตะวันออกต้องมองไม่เห็น
อยู่แล้ว ขอประทานโทษที่เสียมารยาท ถ้าเดินทางจากชิโมสึวะ
ไปทางทิศตะวันตก ตอนอยู่บนรถไฟจะมองเห็นปล่องควันสูง
แถบนั้นคือย่านโรงงานผ้าไหมในโอคายะขอรับ”

ดูเหมือนว่าแถบนี้จะเฟื่องฟูด้านการเลี้ยงตัวไหม

“พื้นที่แถบนั้นทันสมัยมากขึ้นเรื่อยๆ นะขอรับ ขนาดที่ว่า
บางครั้งยังมองเห็นควันดำจากตรงนี้เลย และต่อไปคงยิ่งจ่อแจ
ขึ้นอีก”

เจ้าของเรียวกังเอ่ยด้วยความเสียดายว่า ถ้าพวกท่าน
มาเร็วกว่านี้อีกนิดก็จะได้เห็นซากุระแห่งทากาโทโอะ⁴

มาชิโอะเดินไปยืนริมหน้าต่าง จากหน้าต่างบานใหญ่
มองเห็นวิวทิวทัศน์ของทะเลสาบสึวะได้ทั่วถึง เมื่อมองขึ้นไปก็เห็น
ทิวเขาอยู่ไกลๆ เจ้าของเรียวกังบอกว่านั้นคือเทือกเขาอาากาอิชิ

“เทือกเขานี้อาจจะดูเหมือนกำแพงล้อมทะเลสาบสึวะ แต่
ที่จริงมีภูเขาสูงต่ำหลายลูกซ้อนกันอยู่ หนึ่งในนั้นมีภูเขาโมริยะ
ด้วย แต่มองจากตรงนี้ไม่เห็น ภูเขาลูกนั้นทั้งลูกคือวัดคุดักดิสัทธี

⁴ หมายถึงซากุระที่สวนสาธารณะทากาโทโอะโจชิในเมืองอินะ จังหวัด
นางาโนะ

ของศาลเจ้าตอนบนขอรับ”

อย่างนี้เอง มาชิโอะหรีตา ถัดจากฝั่งตรงข้ามของทะเลสาบขึ้นไปเล็กน้อยมีเสาโทริอิตั้งอยู่ สิ่งปลูกสร้างหลายหลังตั้งตระหง่านราวกับกำลังเบิกทางขึ้นไปบนเขา นั่นคงจะเป็นศาลเจ้ากระมัง

“ตระกูลมินาเบตะใช้บริการเรียวกังแห่งนี้เป็นประจำมาตั้งแต่รุ่นก่อน แต่นายน้อยเพิ่งจะมาที่นี่เป็นครั้งแรกสินะขอรับ กระผมได้ยินข่าวลือเกี่ยวกับนายน้อยมานานแล้ว”

โคโซยืมเสียง มาชิโอะเงี้ยหูฟังว่าเป็นข่าวลือเกี่ยวกับอะไร

“ท่านที่ทุกคนของท่านเล่าอย่างภูมิอกภูมิใจราวกับเป็นเรื่องของตัวเองว่า น้องชายคนสุดท้ายต้องเป็นอาจารย์สอนอยู่ที่มหาวิทยาลัยแห่งจักรวรรดิและประสบความสำเร็จทางด้านวิชาการอย่างยอดเยี่ยมเพียงใด กระผมเคยลองจินตนาการว่าท่านเป็นคนแบบไหน แต่ไม่แน่ใจว่าจะตัวสูงใหญ่ปานนี้”

มินาเบตะ โคโซ อายุสามสิบเอ็ดปี เป็นอาจารย์พิเศษของมหาวิทยาลัยแห่งจักรวรรดิผู้มีอนาคตไกล เคยไปศึกษาต่อที่ยุโรป แม้เขาจะสวมแว่นตาและดูเฉื่อยฉะลาดตรงตามที่ใครๆ จินตนาการ แต่ก็ไม่ได้เป็นอาจารย์สูงวัยผู้มีรูปร่างผอมบางและป่วยเป็นวัณโรคปอดอย่างที่ใครๆ จินตนาการอีกเช่นกัน เขาเป็นผู้ชายตัวโต น่าจะสูงเกินร้อยแปดสิบเซนติเมตรด้วยซ้ำ

ไม่ว่าเดินทางไปแห่งไหนโคโซก็สวมเสื้อผ้าสไตร์ตะวันตกอยู่เสมอ เขาไม่เคยปล่อยให้ไม้เท้าสีดำอันเป็นมรดกตกทอดจากฮาคุซาคิ^๕ รุ่นก่อนห่างกาย ไม้เท้า หมวก และแว่นตาคือ “ปาร์วัวร์” (ของที่เข้าชุดกัน) ถึงอย่างนั้นไม้เท้าก็ไม่ได้มีความจำเป็น

ต่อการเดินของเขาแต่อย่างใด

“จะว่าไปท่านฮาคุซาคูกิเคยถือไม้เท้าแบบเดียวกันนะขอรับ”

“จำแม่นจังเลยนะครับ นั่นก็เป็นของดูต่างหน้าพออีกเหมือนกัน”

กาคุโซ พี่ชายคนโตของโคโซ ผู้ดำรงตำแหน่งฮาคุซาคูมินาเบตะในปัจจุบันก็มีไม้เท้าไก่อีกรุ่นกัน ไม้เท้าของโคโซไม่มีด้ามจับตรงหัวไม้เท้า แต่หัวไม้เท้าของกาคุโซมีด้ามงาช้างยื่นออกมา ส่วนตัวไม้เท้าทำจากไม้โคคุตันด้วยกันทั้งคู่

“จำได้สิขอรับ สมัยนั้นกระผมยังเด็ก แต่จำได้ว่าเสื้อผ้าอาภรณ์และสิ่งของเครื่องใช้ของท่านฮาคุซาคูล้วนไก่อีกรุ่นกัน”

เจ้าของเรียวกังหรือตำราลืออดีต

“กระผมได้ยินมาว่าห้องสไตล์ตะวันตกห้องนี้ก็สร้างขึ้นตามความต้องการของท่านฮาคุซาคูรุ่นก่อน เวลาท่านมาพำนักรที่นี่ทุกคนจะรู้สึกเหมือนหลุดเข้าไปอยู่ต่างโลก ท่านมาแช่น้ำพุร้อนในฤดูหนาวบ่อยเสียด้วย ที่นี่เลยเป็นเหมือนบ้านพักตากอากาศของตระกูลมินาเบตะ ทางเราอาจมีสิ่งใดขาดตกบกพร่องอยู่บ้างแต่ขอให้ท่านคิดเสียว่าเป็นบ้านของตัวเองนะขอรับ”

แม้ใช้คำว่าเรียวกัง ทว่าไม่ได้มีลักษณะเป็น “ฮัตตานิ”⁶ แต่อย่างใด เรียวกังแห่งนี้เป็นสถาปัตยกรรมที่ผสมผสานระหว่าง

⁵ หนึ่งในบรรดาศักดิ์ห้าระดับของขุนนางที่ใช้กันในประเทศญี่ปุ่น ฮาคุซาคูเป็นระดับที่สาม ระบบขุนนางที่วางตั้งขึ้นในปีเมจิที่ 17 (ค.ศ. 1884) และเลิกใช้ไปในปีโชวะที่ 21 (ค.ศ. 1946)

⁶ ชื่อเรียกที่พักสำหรับนักเดินทาง มีอาหารให้

สไตร์ญี่ปุ่นและตะวันตกเข้าด้วยกัน มีความสูงสามชั้น อีกทั้งห้องนี้ยังเป็นห้องพิเศษ ฝ้าโค้งของโถงโถงกลมที่วางอยู่ตรงหน้า มาซิโอะสลักลวดลายสวยงามประณีต แก้วที่แขวนเข้าคู่กันก็มีพนักสูง คงผลิตขึ้นสำหรับชาวต่างชาติ หากไม่นับพื้นที่ปูด้วยเสื่อทาทามิแล้ว ห้องหุหรานี้ก็ชวนให้นึกถึงบ้านใหญ่ของตระกูลมินาเบตะเหมือนกัน อีกทั้งโคมไฟก็เป็นโคมไฟระย้านำเข้าเสียด้วย

“ว่าแต่” เจ้าของเรียวกังเอ่ยพลางชำเลืองมาทางนี้ โคอโซเดาได้ว่าอีกฝ่ายอยากถามอะไรจึงพยักหน้า

“ขอโทษที่แนะนำช้านะครับ เขาเป็นลูกศิษย์ของผมเอง”

มาซิโอะรับยืนตัวตรง

“ผะ...ผมชื่อยามาอุจิ มาซิโอะ ครับ”

“อ้อ ลูกศิษย์เหรอครับ...”

มาซิโอะเข้าใจในสิ่งที่แฝงอยู่ เจ้าของเรียวกังคงถามเพราะไม่รู้จะปฏิบัติตัวกับมาซิโอะอย่างไร หากมาซิโอะเป็นลูกลับของโคอโซก็เท่ากับเสียมารยาทที่ถาม แต่เครื่องแต่งกายของมาซิโอะก็ดูไม่เหมือนคนในตระกูลฮาคูซาคุอยู่แล้ว เขาสวมชุดนักเรียนแบบใหม่ล่าสุด เสื้อเชิ้ตคอเปิดสอดทับลงในกางเกง แขนขาผอมแห้งทั้งที่อยู่หน่วยกัลลัสโต ช่างสวมหมวกนักเรียนไร้ตราสัญลักษณ์ ความคล้ายคลึงกันเพียงอย่างเดียวคงเป็นส่วนสูงของมาซิโอะที่ดูอย่างไรก็ยังสู้โคอโซไม่ได้อยู่ดี

“ได้นายน้อยเป็นอาจารย์แบบนี้ ถือว่าโชคดีมากเลยนะครับ”

มาซิโอะเข้าใจเรื่องนั้นดีโดยไม่ต้องให้อีกฝ่ายบอก พ่อบุญธรรมของมาซิโอะล่วงลับเมื่อเขาอายุได้สิบสองปี เขาอยู่

ในสภาพไร้ญาติขาดมิตร โดยทั่วไปอย่างดีก็ได้เป็นลูกศิษย์ของช่างฝีมือ หรืออย่างเลวก็คงอดตายข้างถนน

โคโซเป็นเพื่อนในบั้นปลายชีวิตของพ่อบุญธรรม แม้อายุห่างกัน แต่ทั้งสองได้รู้จักกันโดยบังเอิญและกลายเป็นเพื่อนข้ามชนชั้นที่ถูกคอกัน จุดเชื่อมโยงมีเพียงเท่านี้ ทว่าโคโซกลับรับอุปการะมาชิโอะโดยไม่ลังเล

ไม่เพียงเท่านั้น โคโซยังให้เขาไปเรียนที่โรงเรียนและโรงฝึกที่ลูกศิษย์ของพ่อบุญธรรมเปิดด้วย

แม้จะเรียกตัวเองว่าลูกศิษย์ แต่มาชิโอะได้รับการปฏิบัติราวกับเป็นลูกบุญธรรม เขาช่างโชคดีเหลือเกิน

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกครับ ผมต่างหากที่เป็นฝ่ายได้รับความช่วยเหลือเสมอ เนอะ มาชิโอะ”

มาชิโอะรีบส่ายศีรษะ เจ้าของเรียวกังซาบซึ่งกับคำพูดของโคโซ

“ว่าแต่คุณเจ้าของเรียวกังรู้อะไรเกี่ยวกับหน้าที่ของตระกูลผมบ้างหรือครับ”

เขาเอียงคอ

“กระผมทราบตั้งแต่ต้นว่าท่านมาด้วยหน้าที่ แต่นอกเหนือจากนั้นเป็นเรื่องที่รู้กันเฉพาะคนในตระกูล กระผมจึงไม่ทราบขอรับ ท่านไปถามที่ศาลเจ้าตอนบนน่าจะเร็วกว่า”

สรุปแล้วก็ไม่มีข้อมูลอะไรสักอย่าง โคโซยิ้มเจื่อน พอเห็นเจ้าของเรียวกังหยิบกาน้ำชาขึ้นจากโต๊ะอีกครั้ง มาชิโอะก็ถอนหายใจแผ่วเบาด้วยอีกคน

“งั้นจะไปศาลเจ้าตอนบนได้ยังไงล่ะ”

“มีท่าเรือขอรับ”

เจ้าของเรือวกังเดินไปใกล้หน้าต่าง มาชีโอะโน้มตัวไปมอง
“มีเรือประจำทางชื่อทากาชิมะมารุซึ่งเป็นเรือข้ามฟากไป
ยังฝั่งตรงข้าม นายน้อยลงเรือตรงนั้นแล้วเดินต่อไปยังศาลเจ้า
ตอนบนได้ขอรับ”

ขึ้นเดินเลียบชายฝั่งทะเลสาบไปอีกฟากคงใช้เวลานานโข

“หรือถ้าท่านต้องการ กระผมจัดการให้ได้นะขอรับ”

“ไม่ต้องหรอกครับ พวกผมจะไปทางเรือ อุตส่าห์มาแถวนี้
ทั้งที เดินทางข้ามทะเลสาบที่มีโอมิวาตาริลักหน้อยก็ได้บรรยากาศ
ดีเหมือนกัน”

“โอมิวาตาริ”

“อ้าว คุณมาชีโอะไม่รู้จักเหรอ”

เจ้าของเรือวกังทำท่ากระตือรือร้นอยากเล่า โคโซยืมเงื่อน

“เขาอายุยังน้อยนะครับ”

“ทะเลสาบสุมะจะกลายเป็นน้ำแข็งในช่วงฤดูหนาว เส้นทาง
น้ำแข็งสายหนึ่งจะปรากฏขึ้นเหนือทะเลสาบที่แข็งตัวและเป็น
สีขาวโพลน ราวกับมีท่านผู้ยิ่งใหญ่ข้ามจากศาลเจ้าตอนบนลงมา
ยังศาลเจ้าตอนล่าง น้ำแข็งจะส่งเสียงดังเปรี๊ยะๆ แล้วทอดยาว
เป็นเส้นตรงสู่ศาลเจ้าตอนล่าง นั่นคือสิ่งที่เรียกว่าโอมิวาตาริ”

“มีรูปแบบนั้นด้วยเหรอครับเนี่ย”

เจ้าของเรือวกังดูจะพึงพอใจกับปฏิกิริยาตอบสนองน่าชื่นใจ
ของมาชีโอะ

“ใช่แล้วขอรับ บางทฤษฎีก็บอกว่าเทพนุรุแห่งศาลเจ้า
ตอนบนเดินทางมาหาเทพนาริที่ศาลเจ้าตอนล่าง...อย่าบอกนะ

ว่าไม่รู้จักศาลเจ้าใหญ่ส่วะด้วย”

“อะ...ผมรู้เรื่องเทศกาลลอมบาชิระครับ”

ชิโนะโนะคุนิอิชิโนะมิยะ⁷ เป็นคัมเปะระดับกลาง⁸ มีอีกชื่อหนึ่งว่าศาลเจ้าใหญ่ส่วะ

เทศกาลลอมบาชิระหมายถึงเทศกาลก่อสร้างในศาลเจ้าที่จัดขึ้นเฉพาะปีชวดและปีวอก โดยนำไม้ขนาดมหึมาที่ตัดจากต้นมาสร้างเสาที่ฮอนมิยะและมาเอมิยะซึ่งเป็นศาลเจ้าตอนบนอย่างละสี่ต้น รวมเป็นแปดต้น และสร้างเสาที่ซุนคิวกับซุคิวซึ่งเป็นศาลเจ้าตอนล่างอย่างละสี่ต้น รวมเป็นแปดต้น เมื่อรวมทั้งหมดก็จะได้สิบหกต้น

“ลาก่อนไม้ขนาดมหึมาที่มีเส้นผ่านศูนย์กลางสามซาคุห้าซุน (ประมาณหนึ่งเมตร) ยาวห้าโจ สามซาคุ (ประมาณสิบเจ็ดเมตร) น้ำหนัก 2,700 คัง (ประมาณสิบตัน) มาสร้างเป็นเสาในสี่มุมของศาลเจ้าเหล่านั้น อนาคตสง่างามเหลือเกินขอรับ ภาพตอนที่ท่อนไม้ขนาดมหึมาถลึงลงทางลาด ก่อนหล่นลงน้ำ และข้ามแม่น้ำนั้นน่าประทับใจจริง ๆ ขบวนม้าตอนลากไม้ไปถึงชุมชนก็ควรค่าแก่การรับชม ก่อนกลับอย่าลืมรับชมกันให้ได้นะขอรับ”

เจ้าของเรือวกังยี่ดอกพูดว่า เป็นเทศกาลที่พวกเราภาคภูมิใจ

“การจัดงานเทศกาลในช่วงนี้อาจไม่สมควรนักเพราะ

⁷ชื่อเรียกศาลเจ้าที่ได้รับของสักการะจากกรมพิธีกรรม

⁸ตั้งแต่ยุคเมจิเป็นต้นมามีการจัดประเภทคัมเปะเป็นสี่ระดับ คือ ระดับใหญ่ กลาง เล็ก และระดับพิเศษ

พระพันปีหลวงพึงเสด็จสวรรคตได้ไม่นาน แต่ถึงยังงี้ก็เป็นเทศกาลใหญ่ที่มีประวัติศาสตร์ยาวนานถึงพันปี จึงจะจัดขึ้นตามกำหนดการเดิมด้วยความเคารพขอรับ”

สมเด็จพระบรมราชชนนีฮารุกะ พระมารดาของพระเจ้ากรรดิเมจิ เสด็จสวรรคตเมื่อเดือนที่แล้ว จึงมีการลดขนาดของพิธีกรรมต่างๆ ให้เล็กลง แต่เทศกาลอุมบาชิระจะจัดขึ้นอย่างยิ่งใหญ่เหมือนเดิม

“ได้ยินมาว่าศาลเจ้าใหญ่สุมะได้รับแต่งตั้งเป็นโคกุเฮนะ⁹ เมื่อช่วงต้นยุคเมจิ แล้วเมื่อปีเมจิที่ 29¹⁰ ก็ได้รับแต่งตั้งเป็นคัมเปะระดับกลางสินะครับ แต่ในเมื่อมีประวัติศาสตร์ยาวนานถึงเพียงนี้ อีกไม่นานน่าจะได้รับการแต่งตั้งเป็นคัมเปะระดับใหญ่”

“ใช่แล้วขอรับ! สมแล้วที่เป็นท่านมินาเบตะ! อันที่จริงพวกกระผมมองว่าเป็นคัมเปะระดับใหญ่เรียบร้อยแล้ว ในอาากิซุชิมะอันกว้างใหญ่ไม่มีใครไม่รู้จักสุมะเมียวจิน¹¹ ผู้เรื่องนาม”

“มีศาลเจ้าในสังกัดเดียวกันอยู่มากมายทั่วประเทศด้วยนะครับ”

มีแต่คำศัพท์ที่มาชิโอะไม่เข้าใจทั้งนั้น

ศาลเจ้าใหญ่สุมะเป็นชื่อเรียกรวมๆ ของศาลเจ้าสี่แห่งที่ตั้งขนานบนทะเลสาบสุมะ ประกอบด้วยฮนมิยะกับมาเอมิยะซึ่งเป็นศาลเจ้าตอนบน ตั้งอยู่ทางทิศใต้ และซุนคิวกับซุคิวซึ่งเป็นศาลเจ้า

⁹ชื่อเรียกศาลเจ้าที่ได้รับของสักการะจากท้องพระคลัง

¹⁰ ค.ศ. 1896

¹¹ คำว่า เมียวจิน หมายถึง เทพเจ้าผู้ยิ่งใหญ่

ตอนล่าง ตั้งอยู่ทางทิศเหนือ วัตถุศักดิ์สิทธิ์ของชูคิวคือต้นยิว
ของขุนคิวคือต้นสน ส่วนของศาลเจ้าตอนบนคือภูเขาโมริยะ

“โอ้...ภูเขาคือเทพเจ้าหรือครับ”

“ภูเขาโมริยะมีอีกชื่อหนึ่งคือมิซางุจิ เป็นที่ที่มีเทพเจ้า
ประจำท้องถิ่นสถิตอยู่มากมายมาตั้งแต่สมัยก่อนขอรับ โดยตั้งแต่
การปฏิวัติเมจิเป็นต้นมา เทพเจ้าที่ศาลเจ้าบูชาก็เปลี่ยนเป็นเทพ
ทาเกมินากาตะ ปัจจุบันนี้ฮานิยะบุชาเทพทาเกมินากาตะ มาอึมยะ
บุชาเทพียาซากะโทเมะผู้เป็นมเหสีของท่าน ส่วนศาลเจ้าตอนล่าง
ทั้งขุนคิวและชูคิวต่างก็บูชาเทพสององค์นี้ รวมทั้งเทพยาเอ-
โกโตะชิโรนุซึผู้เป็นพี่ชายของเทพทาเกมินากาตะด้วยขอรับ”

มาชิโอะกะพริบตา เขาไม่เข้าใจเลยสักนิดเดียว

“แต่ก่อนจะเข้าสู่ยุครัฐบาลบาคุฟุ ศาลเจ้าตอนบนบูชา
พระสมันตภัทรโพธิสัตว์ด้วย ส่วนศาลเจ้าตอนล่างก็บูชาพระมหา-
โพธิสัตว์อวโลกิเตศวรปางพันนตรพันกรและพระไภษัชยคุรุด้วย
ขอรับ”

“เป็นผลจากการแยกศาสนาพุทธกับศาสนาชินโตออก
จากกันหรือครับ”

เจ้าของเรียวกังพยักหน้ารับคำพูดของโคโซ เขาหมายถึง
การแยกศาสนาพุทธกับศาสนาชินโตออกจากกันในยุคเคโอซึ่งกิน
เวลาสี่ปี¹² อิทธิพลของศาสนาพุทธจางหายไปจากศาลเจ้า ต่อมาเมื่อ
กำหนดให้มีระบบจัดระดับศาลเจ้าในปีเมจิที่ 4¹³ ศาลเจ้าตอนบน

¹² ค.ศ. 1865 - 1868 ซึ่งเป็นช่วงปลายยุคเอโดะ

¹³ ค.ศ. 1871

และศาลเจ้าตอนล่างจึงถูกรวมเข้าด้วยกันเป็นศาลเจ้าใหญ่สู่ระ จากนั้นก็มีการกำหนดเทพเจ้าหลักที่จะบูชาด้วย

“อันที่จริงห้ามเรียกว่าเมียวจิน แต่กระผมเรียกว่าท่าน เมียวจินมาตั้งแต่เกิดแล้ว คงเปลี่ยนกันไม่ได้ง่าย ๆ หรือขอรับ อีกอย่าง แถบนี้มีความพิเศษเล็กน้อยด้วย”

เจ้าของเรียวกังพูดเป็นนัย คนที่ทำหน้าเข้าใจมีแค่โคโซ คนเดียว

“มีเทพเจ้าอยู่มากมายเลยนี่ครับ”

มาชิโอะเข้าใจเพียงประโยคนั้น เจ้าของเรียวกังยิ้ม

“ใช่แล้วขอรับ เดิมทีโมริยะไดจินเป็นผู้ปกครองแถบสู่ระ”

“ไดจินหรือครับ”

โคโซอธิบายให้มาชิโอะฟังว่าหมายถึงผู้แทนของเทพเจ้า เจ้าของเรียวกังพยักหน้า

“ในโคจิเกิ¹⁴ เล่าว่าเทพทาเกมิกาซุจิและเทพทาเกมินากาตะต่อสู้กัน เทพทาเกมินากาตะเป็นฝ่ายแพ้จึงบอกว่าจะไม่ออกจากดินแดนนี้ เป็นที่มาว่าทำไมแถบนี้จึงบูชาท่าน แต่มีอีกเรื่องเล่าที่บอกว่าท่านเป็นฝ่ายชนะในการต่อสู้กับโมริยะไดจิน”

เมียวจินเสด็จลงจากสวรรค์มายังดินแดนสู่ระที่โมริยะไดจินปกป้องคุ้มครอง แล้วประกาศว่าจะยึดที่นี้เป็นของตัวเอง จึงเกิดการต่อสู้กันระหว่างเมียวจินกับโมริยะไดจิน

“เมียวจินถือกิ่งไม้จากต้นฟูจิ ส่วนโมริยะไดจินถือตะขอเหล็ก ทั้งคู่ต่อสู้กัน แล้วเมียวจินก็เป็นฝ่ายชนะ เมียวจินแต่งตั้ง

¹⁴บันทึกประวัติศาสตร์ของประเทศญี่ปุ่นที่รวบรวมไว้เมื่อปี ค.ศ. 712

บุตรของตนเป็นผู้แทนเทพเจ้าโดยมีฐานะเป็นโอโฮริ ส่วนโมริยะ-ไดจินแต่งตั้งโอโฮริคนเดิมให้เป็นชินโจดง¹⁵ เพื่อรับหน้าที่สำคัญ... เล่าคร่าว ๆ ก็ประมาณนี้แหละขอรับ”

ถึงเขาจะบอกว่าเล่าคร่าว ๆ แต่มาชิโอะก็ยังตามไม่ค่อยทัน อยู่ดี

“เอ่อ...เมียวจินที่ถือกิ่งฟุจิเป็นฝ่ายชนะเหรอครับ ทำไมล่ะ”

เจ้าของเรียวกังทำหน้าที่นั้น จากนั้นเอียงคอไปในทิศทางเดียวกับมาชิโอะ

“นั่นสินะขอรับ...ทำไมล่ะ ผู้ถือตะขอเหล็กน่าจะแข็งแกร่งกว่าแท้ ๆ...อาจมีพลังเหนือธรรมชาติน่าอัศจรรย์เข้ามาเกี่ยวข้องด้วยก็ได้ขอรับ เพราะถึงยังไงก็เป็นคิกระหว่างเทพเจ้า”

“ได้ยินว่ามียุคที่นักรบบันโด¹⁶ ศรัทธาและไปสวดภาวนาที่ศาลเจ้าสุวะเพื่อขอให้ได้รับชัยชนะในการต่อสู้ เรื่องนั้นเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ด้วยหรือเปล่าครับ”

เจ้าของเรียวกังอุทานว่า โอ้

“จริงอยู่ว่าเมียวจินมีพลังปาฏิหาริย์ในฐานะเทพแห่งสงคราม ได้ยินว่าพวกผู้บัญชาการทหารที่มีชื่อเสียงต่างพากันมาเยือนที่นี่ตั้งแต่สมัยโบราณเพื่อขอพรให้ได้รับชัยชนะ ท่านเป็นเทพอายุ...คงให้อารมณ์เหมือนมีสายลมแห่งเทพเจ้าช่วยอวยพรแต่กระผมไม่ใช่นักบวชก็เลยไม่ค่อยรู้ละเอียดนะขอรับ”

¹⁵ ชื่อตำแหน่งของนักบวชในศาลเจ้าใหญ่สุวะ ทำงานในศาลเจ้าภายใต้โอโฮริ

¹⁶ หมายถึงนักรบในแถบบันโด ซึ่งในปัจจุบันคือภูมิภาคคันโต

“เทพวายุเหรอรับ”

ออกจะผิดคาดเล็กน้อยสำหรับเทพผู้นำพาชัยชนะมาสู่การสู้รบ

เจ้าของเรียวกังพยักหน้า

“สวะเมียวจินเป็นเทพแห่งสายลมมาตั้งแต่สมัยโบราณแล้วขอรับ”

“อุตุส่าห์เดินทางมาไกลเลยนะขอรับ”

หลังจากข้ามทะเลสาบแล้วเดินเท้าต่ออีกครั้งชั่วโหม่ง ผ่านวัดเซ็นโกจิ และมาถึงศาลเจ้าตอนบน โคโซกิแนะนำตัวทันที อีกฝ่ายนำทางเขาไปยังสิ่งปลูกสร้างขนาดเล็กซึ่งตั้งอยู่สุดอาณาบริเวณของฮนมิยะ

คนที่มาต้อนรับคือชายวัยกลางคนผู้เป็นตัวแทนของเนจิ¹⁷

“กระผมได้ยินมาว่า ก่อนการปฏิวัติเมจินั้น ชินโจคังทำหน้าที่รับรองทุกท่านในตระกูลมินาเบตะมาโดยตลอด แต่ตอนนี้ไม่มีตำแหน่งชินโจคังแล้ว ฉะนั้นถ้าพูดให้ถูก กระผมก็ไม่ใช่ตัวแทน อย่างไรก็ตาม กระผมขอถือโอกาสรับหน้าที่นี้ นะขอรับ”

ชายร่างเล็กคนนี้มีชื่อว่าฟูจิโมริ อาจเพราะเส้นผมส่วนใหญ่ของเขาเป็นสีขาว ทำให้ดูสูงวัยยิ่งกว่าเจ้าของเรียวกัง

¹⁷ คำที่ใช้เรียกนักบวชอาวุโส

“กระผมเคยเป็นผู้รับรองท่านมินาเบตะสามครั้ง แต่เนื่องจากอายุขานี้แล้ว ครั้งต่อไปคงมีผู้อื่นมาทำหน้าที่แทนหน้าที่นี้ต่างจากชินโจคงตรงที่ไม่ได้สืบทอดกันทางสายเลือด แต่ถึงอย่างนั้นกระผมจะส่งงานต่อให้ผู้ที่มารับช่วงนะขอรับ”

เขาเอ่ยว่า ถ้ากระผมทำเรื่องเสียมารยาทก็โปรดภัยด้วยจากนั้นผุดยิ้มเศร้า

“คุณมารับรองทุกครั้ง แสดงว่ารู้เกี่ยวกับภารกิจของตระกูลเราเหรอครับ”

ฟูจิโมริทำหน้านงน

“หมายถึงอะไรขอรับ”

“พวกเรามาที่นี่โดยไม่รู้อย่างละเอียดของ ‘หน้าที่เกี่ยวกับคานาวะ’ มากนัก”

ผู้เป็นนายบอกตามตรง ฟูจิโมริร้องไห้อลังรอฟังอย่างสนอกสนใจ

หน้าที่เกี่ยวกับคานาวะ - เหตุผลที่ผู้เป็นนายกับมาชิโอะมาเยือนดินแดนแห่งนี้ หากพูดตามตรงก็เพราะบ้านใหญ่ของตระกูลมินาเบตะ “ส่งมาปฏิบัติหน้าที่” นั่นเอง

เนื้อหาของภารกิจมีแค่ว่า จงไปเยือนศาลเจ้าสุวะในชินชู แล้วนำวงแหวนเหล็กที่เรียกว่าคานาวะกลับมา

ก่อนหน้านี้มินาเบตะ กาคุโซ ผู้ดำรงตำแหน่งฮาคุซาคูรุ่นปัจจุบัน ได้เปิดประชุมครอบครัวโดยเชิญทุกคนมารวมตัวกันพร้อมหน้า เขาอธิบายด้วยคำพูดง่ายๆ เพื่อให้มาชิโอะที่เข้าร่วมการประชุมเข้าใจ

“เดิมทีนี่เป็นหนึ่งในกิจกรรมที่แคว้นซัตสึมะจัดขึ้น อย่างที่

“รู้กันว่าบนเกาะคาโงชิมะมีศาลเจ้ามินามิกาตะ”

อีกชื่อหนึ่งคือศาลเจ้ามินามิกาตะสึวะ

“กล่าวกันว่าท่านทาดาฮิสะผู้เป็นต้นตระกูลชิมัตซึได้อัญเชิญศาลเจ้าสึวะมาที่เกาะคาโงชิมะ ศาลเจ้าแห่งนั้นมีความสำคัญต่อตระกูลชิมัตซึ และแน่นอนว่ามีความสำคัญต่อตระกูลหลักในแคว้นซัตสึมะด้วย ดังนั้นหน้าที่สำคัญจึงเป็นการเดินทางไปสักการะศาลเจ้าสึวะในชินชูซึ่งเป็นโซะเจ¹⁸ ทุกๆ สิบสองปี วงแหวนเหล็กคานาวะคงเป็นเครื่องแสดงถึงหน้าที่นั้น แล้วตระกูลของเราก็นับทอดหน้าที่ดังกล่าวมาตั้งแต่ยุครัฐบาลบาคุฟุ”

กาคุโซเล่าว่า ครั้งแรกที่ตระกูลมินาเบตะไปเยือนสึวะคือปีแรกของยุคอันเซ¹⁹ ซึ่งเป็นปีที่มินาเบตะ ซาเนอากิ พ่อของโคโซที่ดำรงตำแหน่งฮาคุซาคุรุ่นก่อนมียุได้ยี่สิบสี่ปี กาคุโซผู้สืบทอดตำแหน่งก็เคยไปเยือนที่นั่นถึงสามครั้งแล้วในฐานะหัวหน้าตระกูลคานาวะเป็นวงแหวนเหล็กไร้รอยต่อ หนาประมาณข้อแรกของนิ้วหัวแม่มือ ส่วนขนาดของมันนั้น ให้นึกภาพเวลาผู้ใหญ่ประกบนิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้ของมือทั้งสองข้างเข้าด้วยกัน

“ครั้งนี้ผมมาในฐานะตัวแทนของพี่ชายครับ”

โคโซพูดอย่างรวบรัด ทว่าอันที่จริงเป็นเพราะมินาเบตะ อากิทาเกะ ลูกคนโตของกาคุโซคือดั่งไม่ยอมมาเป็นตัวแทนต่างหาก

“เห็นบอกว่าต้องหยุดงานหลายวัน นึกว่าจะให้ไปทำอะไรซะอีก ที่แท้ก็จะให้ไปปฏิบัติหน้าที่ที่แม้แต่เด็กยังทำได้ งั้นก็ส่ง

¹⁸ ชื่อเรียกศาลเจ้าที่นับถือเทพเจ้าหลายองค์

¹⁹ ค.ศ. 1854 - 1860